

РЪЖДИВИ МРЕЖИ ОТ КОПНЕЖИ

Автор: `lamarin(blackmirror)`Марин Петров

Потребител: `blackmirror`

lamarin(blackmirror)

.....

Следи от болка

Капка кръв разрежи се в сълзата,

И клепачите в миг оцвети,

И изгуби се тама луната

в кехлибара под твоите очи.

Раменете безсилни треперят,

Ветровете без капка вина

В разпилени коси се катерят

и заравят там празни слова...

По трамвайните жици проблясък

на милиони игриви звезди,

Връз паветата приказен пясък,

твойто име безмълвно шепти..

Всякаш всичко загубваше смисъл

завъртяно в съдбовния струг
и животът те беше орисал
да си сам, да си ням, да си друг...

А алеята чакаше стъпки
Преброени във такт - нощен слух,
Празни пейки... парчета и кърпки
Под липите се стелеше пух...

Във очите Луната угасна,
и кръвта не остави следи...
Малко болка... и после преразказ
за любов, и за нощ и сълзи...

Колко...

Колко минути поисках да върна,

Колко усмивки, превърнах в сълзи.

Само тъгата успях да прегърна

Тя ме докосна и в мен се всели..

Колко надежди, потъпках без милост.

Колко мечти без да знам разпилях,

В колко очи гледах своята гнилост

Пила любов, но даряваща грях..

Колко ли пъти лъжи обещавах...

Мойте ръце безвъзвратно трептят.

Питах сърцето...и то ме предава

поело по вече избрания път..

Времето спира. Стрелките превъртат

Откъси кратки на болка и страх,

Аз съм виновен - самичък съм вътре

в празната стая със име: "ЖИВЯХ"!!!

Чо_Вечност

Времето нямаше капка човечност.

Лента със име "Деня и Нощта"

Свършваща в точка наречена "Вечност "

дето започваха всички неща.

Пътят назад безвъзвратно затворен

Нямаш и избор къде да вървиш

Нямаш криле да политнеш нагоре..

Можеш да спреш или да продължиш...

Мигове сякъш от мен се откъсват,

Режат секундите с остри стрелки.

Пясъчни спомени пак се разпръскват

за да се слеят в забравени дни.

Всъщност човека е странен часовник

със механизъм-туптящо сърце,
Без циферблат, само с някаква кожа,
Вместо стрелките....има ръце.

Но този часовник е много различен,
Той не разменя Деня и Нощта.
Време не гони и време отрича,
а се сверява от своите дела.....

21 часа

Минути празни - шепот от мълчание

Тиктакане и удар на сърце,

Лице искрящо чисто - във сияние

от слънце, ненамерило небе.

Стрелките се въртят от отчаяние

12 пъти удряха число,

Плюс девет кръга - Адско изпитание

в обърнатото двайсет и едно.

Секундите изтриваха страдание

Оставяха невидими следи,

А стотните, не търсеха внимание

Отлитащи, невидими дори.

Минути празни - шепот от мълчание

Проекция на дяволски лъжи,

Поставящи човек във изпитание

Особено когато сме сами.....

Спомените си отиват

Когато си отиде всеки спомен,
Положен във студения ковчег,
Цветята върху гробът сал ще помнят
Че там под тях, заровен е Човек.

И там ще бъдат всичките другари,
Които си познавал от деца,
А вътре във гърдите ти ще пари
Че сецат се за тебе чак сега.

Денят ще бъде скучен и дъждовен,
Навсякъде ще виждаш черен плат
И викайки, на всичките от горе,
Нечули че го мразиш този цвят.

А щом, жената дето си обичал
Държаща пръст, с разплакани очи

Край гробът ти смирено коленичи

И почне нежни думи да реди...

Тогава ти си спомняш, как преживе,

Тя казала ти само: Замълчи!

И тръгнала си, толкова щастлива,

А днес! А днес дошла е да тъжи!

И всеки спомен бавно ще си иде,

Любов и болка, радост и тъга.

И в този ден, човека сам ще види,

Че всъщност сам, живял е на света!

Черната клавиатура

Болката във пръстите попи в клавиатурата,
заскачаха ми мислите по плоския екран,
бях човек прикрил се иззад прякор, нямах думата
нямах нищо в себе си, което да ти дам.

Утрото започваше със копчето 'стартиране',
смееха се устните във чашата с кафе,
сякш чак сега разбрах животът - програмиран е,
копчета отвсякъде, но нямаше ръце.

Даже огледалото, погледнато наопаки,
дава образ правилен на кривия ми свят,
в моето лице война - очите са окопите,
в тях налягали сълзи-войници кротко спят.

Черно огледало, черни пръсти и екран,
копчета за мисли, рестартиращи душата,

беше програмирала съдбата да съм сам,

а в лицето ми и днес не спираше войната...

...за Нея

Обичай ме и аз ще те обичам

Когато страдам - ти не страдай с мен

Не ме мрази, че нявга съм отричал,

Че бил съм безразличен и студен.

Прости ми, всяка дума де бодеше

Кат трън забил се в грешното сърце

За болката, която в нас стоеше,

За сълзите , по твоето лице.

И утре, нека грешките забравим,

Един на друг, вините да простим

И там, зад гърбовете да оставим

Отминалия път....и да вървим!

Обичай ме и аз ще те обичам

И думите за болката ще спрат

Светът ще бъде толкова разлчен,

Сърцата ни...- готови да простят!

Първоаприлско

Вечерта си дойде и замина,
бе Луна, после слънце изгря,
беше лято и есен, и зима,
беше пролет с ухайни цветя.

Ромолене на дъжд, във следобеда
тихи локви, горещо кафе,
поглед сънен, отворен прозореца
от трепереци, нежни ръце.

Има мигове, толкова кратки,
на усмивка, надежда и плач,
има сълзи - горчиви и сладки
има лъч - но пък има здрач.

Аромат от цъфналите люляци,
Въздух свеж, след следобеден дъжд,

Във полето, тих вятър целуваше

С своя полъх, озрялата ръж.

А нощта, сутринта ще си тръгне,

Слънце жарко, Луна ще смени.

Любовта, любовта ще се върне

там от здрача, с букет от лъчи.

Брегове

Реката на живота между нас,
а двамата със теб сме бреговете,
течението бавно час след час
рушеше ни. А ямата в нозете
прегръдката ни кратка раздели.

Където свършват тъмните скали,
ще чакам мост... за миг да се прегърнем,
преплели с теб, бетонните пръсти
ръце ще стиснем, пак ще се обърнем
и пак далечни двама ще стоим...

А с времето, дистанцията разстеше -
реката на живота между нас
плътта, така безмилостно рушеше
все по - далечни, с всеки следващ час
в една любов, обрeкла на раздяла

два бряга... дето бяхме ти и аз!

Магьосничество

посветено///

Едни очи, във мрака ми припомнях,
че тази нощ в съня ми ще вали,
стените ще ми прожектират спомени,
затворени зад моите очи,
ръце, който някога докосваха,
сега са сякъш ваяни от лед
и моят труп недей щади магьоснице,
щом моята съдба е да съм с теб...

Отивам си, вратата е отворена,
по стъпките ми ходи като враг
прекършената сянка на годините,
която с мен прекрачи твоя праг.

И аз си тръгвам, тръгвам си завинаги!

С едни ръце, които не докосваха,
едни очи, във мрака ме проклинаха
и моя сън отново омагьосваха...

ВЪРТЕЛИВО

Въртящи дни пак се подреждаха в години,

В небето всяка нощ умираха звезди,

Пресъхващи морета ставаха пустини

Ала Светът за миг не спря да се върти!

Въртят се птиците из облаците сиви,

Луна изгрява вечер, денем - слънчев пек,

Едни ридаят, а пък други са щастливи -

Това ли бе светът на днешния човек?

Изобщо всичко беше като въртележка,

Като рулетка беше хорската съдба -

Залагаш всичко дето имаш - всяка дрешка

И чакаш в утрото да станат чудеса...

А пък Светът за миг не спря да се върти

И пак ще стигнем там, от дето сме тръгнали,

Крепи ни алчност, утешават ни войни

Защото не светът, а ний сме се въртяли!

Клинописно

Аз зная, че след време ще си ида

По стъпките на древните шумери

И моят свят, подобно Атлантида

Едва ли някой, нявга ще намери...

И буквите които ще оставя

Шамполион, дори не би разчел,

А крепостта на моята забрава

Наполеон, едва ли би превзел...

Аз клетник съм, но нямах барикада,

Ту Касио познавах, ту Яго

Не съм Отело, в Шекспирова свада,

Не съм герой и на Виктор Юго...

Но зная, че след време ще си ида,

Тъй както си отишъл Енмеркар,

И нито храм, и нито пирамида

След мене ще оставя на Ищар...

КОГАТО СИ ОТИДА ЩЕ ВАЛИ!

Отивам си! Отново в мен вали,

Очите ми, към локвите поглеждат

И там видях я, как след мен пълзи

Отхвърлената, старата надежда!

Разгръщам с длани, гъстия шубрак

На джунгла заприлича любовта ми

И там отново гледаше ме мрак,

Преследваше ме чак - до същността ми...

О, Господи, създал си ме такъв,

Това ли беше твоето проклятие

Нима във мен течеше твойта кръв

И този стих е твоето разпятие...

И в царството небесно понеси

Посланието. Най-подир душата,

Която без да иска, прегреши
във адът, който беше на земята!

Отивам си! Отново ден по ден

Надеждо... с тебе чувствах се тъй млад

Но ако днес, вървиш отново с мен -

Добре дошла, в Изгубения Свят!

Пясъчните Замъци

Последен бряг, морето шепне ни в косите

Позната песен днеска чайките пищят

С крила от рози залезът над нас отлита

И на небето куб звезди чертаят път...

Нечувам глас, вълни във мрака си говорят

Потънал в бездната на своята тъга,

Загледан в пясъка очите ми се ронят

С зеници пламнали и със сълзи стъкла...

Луната смее се а тялото ми тръпне

Като капак над мен се спусна тъмнина

От розите изплетох сам венец от тръни

Защото не успях и тях да ти даря!

Последен бряг, намери ли я любовта ми?

Над моя гроб, три детски замъка строиш -

Един за теб... един за всичките ми рани

И друг един... за да заровя този стих.

Ти

Ти беше стих във моето сърце

Изпълнен с нежни, и бодливи думи!

Ти беше слънце, в мрачното небе

Което днес, разбрах, че съм изгубил..

Ти беше цвят, в безцветния ми ден

И беше смисъл, днес - да съществувам

И беше всичко, искрено във мен

С което днес, разбрах..че се сбогувам!

Като Луната, светеше над мен,

И със лъчи, пробиваше стъклото

И аз от твоя, блясък заслепен

Се будех всяка вечер във леглото..

Ти беше всичко, в празния буркан

Във който днес, сълзите си събирам

Да ги прелея, в онзи океан

По който с кораб, днеска...си замина!

ГЛАСЪТ ЕХО в дъжд

посветено.

Когато цяла нощ в едно сърце валя

Гласът на ехото, повтаряше: " Любима",

Когато локвите, не бяха от дъжда

И във душата бе калта - непроходима..

Когато времето, останало след нас

Се завъртя във кръг, обратно на стрелките,

Когато в спомен се превърна всеки час

И като лента ни премина пред очите.

И всеки вик, подобно капка от роса

Блести на слънце, после бавно се стопява

Сега вали - надеждата е кат трева -

пониква бързо, но и бързо пожълтява!

Тогава казваш - 'Равносметка и съдба,

Ах, колко болка в този свят безкраен има',

а цяла нощ - в едно сърце дъждът не спря,

Гласът на ехото, повтаряше - 'Любима!'

СЪРЦЕТО НА РОЗАТА

Твоят свят беше върху пианото,

Във кристалната ваза затворена,

Моят свят просто бяха клавишите

И пръстите, родили мелодия...

Ти блестеше. Разлистваше в утрото

И ухаеше - свежа, усмихната

Аз чернеех, почернил и чувството

За мелодия... вече притихнала!

Бе красива. Роса се разхождаше

По сатенено-нежните листове.

Аз съм грозен. Месата ми глождеха

Насекоми, гадинки и глистове!

Ти си розата. Беше вълшебна

И сърцето ми - свързано с теб,

Ако днес ти изсъхнеш безследно,

То и аз ще изчезна със теб...

В Двата свята - красив или грозен

Ще намериш отрова и цяр -

Връз пиано - Красивата Роза,

На клавишите... Грозният Звяр! ,

ПОСВЕТЕНО

Вечност. Ти!

Ти си вечната усмивка

Скрита в тъжната душа.

Ти си сетната завивка

Пред ръката на смъртта.

Ала днес, не се страхувах

И макар да бе далече,

Тази нощ, те нарисувах

Със луна, звезди и вечер.

Ти си цвете във бодила

На животът ми проклет,

Ти си силата, родила

Този стих. Не съм поет!

Ти си вечност, моя мила

Аз не бих живял и миг,

Ако спреш - Би ме убила

Без да чуеш, сетен вик!

Ти си моята съдба,

Сълза която начертава

Моят път. И си следа

Която винаги остава!

Просто ти. И друго няма

В този свят, във таз Вселена

Нека казват, че съм сляп..и ням

Когато си до мене...

Ти. ,.....

И аз ще се усмихвам

Пред ръката на смъртта.

Пада мрак. Очите искат

Пак да видят... Любовта!

посветено на D. Q.

I.M.?I.M. - B.U.

REFLECTION

Аз тръгнах си, за де усетя липсата

На нещото, което би ме спряло,

И после се огледа във очите ми

Един човек - затворен в огледало..

Аз млъкнах, за да чуя дробовете ми

Изхвърлили и въздуха излишен,

Скрижали се набодоха в сърцето ми -

Цигарата гореше. - Значи дишам!

Със мрака си приличахме, понякога-

Мълчахме, размишлявахме, будувахме,

И в утрото...със него,..както всякога

Настъпваше момент, да се сбoguвахме.

Но аз оставих тръгвайки и липсата

На нещото, което би ме спряло

и гледайки пред мен, стоеше в нищото

един човек - затворен в огледало!

Птиците умираха сами

Очите ми са пълни със звезди
Небесната тъга, ще е безкрайна
Подпламнаха във облаци, искри
Нощта пристигна, толкова потайна
Какво е днес Вселена и Човек,
Частица или някаква съвкупност,
Какво е час, минута или век
Във време на безскрупулна престъпност?
Аз викам! Ехо, вятър и мъгла
Навънка днес върлува страшна буря,
А ние - Нас ни пазеха стъкла
И викахме... Но нямаше да чуят.
Отнемахме и давахме живот,
Написани с погрешни интегрални
Програма, с антивирус на робот
Без чувства. Без запазени морали
Стояхме там, под покрив от небе
Кое то уж, събираше ни всите
Но някои - Объркани и Те
Започнаха да гледат към звездите.
Небесната тъга ще е безкрайна
Когато тази вечер, завали.
И облаци те, ще шептят потайно,
Че птиците... умираха сами!

Полудял

Родена болка от минали дни

Аз пак погледнах безкрайната рана,

Погледнах смело - очи във очи

Разкъсах белега, който остана...

Защо направих го? Бях полудял,

Това ли беше поредната среща?

Защото сякаш, не бях подразбрал

Че вече друга стоеше отсреща.

Говорих много! Не трябваше, май?

И със мълчание можех да кажа,

Че щом обичам... обичам до край

И само трябваше да ти покажа!

Забравих всичко. Парче по парче,

И щом те видя - объркваш ума ми.

Онази вечер... аз бях кат дете

И търсех отговор... само на думи.

И бързо мина. Един кръгъл час

Стояхме двамата. Пиехме бира.

'Наздраве' каза ми... Казах и аз,

Че любовта. Любовта ни умира.

Защо направих го? Бях полудял

Това ли беше: Да гледам отсреща?

И да си тръгна.. полу-подразбрал,

Че друг и друга... били са на среща!

Храм

написано на летище Пловдив

29.06.2008

Днес всичко стана толкова различно,
И там в калта остана, всяко цвете.
А надписът, зовеше безразлично:
'Надежда всяка тука оставете!'.

Завърнах се. В началото на мрака,
Разплаках се в мъглата Септемврийска,
Говорих със минутите и чаках
Целувайки земята - Кръвопийска!

Проклинайки. Във време на промяна,
Която уж, към по-добро ни тласка,
Затворени от Бог. В устите пяна
Не дава да си кажем даже 'Здрасти!'

В очите - не кръвясали от ярост
Оглеждахме, че всеки сочи с пръст
А вътре във гърдите ни запари
Желание за завист и за мъст.

И аз се върнах, не за да напиша
Че в свойте води, се чувствах сам
А всяко цвете - трябваше да диша,
Но тук уви, въобще не беше Храм!

В Другата и ти! Сърце изгубил.....

Когато бях със другата, разбрах,
Че някъде... оставил съм сърцето си
На фронта след пожара няма прах,
А сълзи и повтарящи се шепоти.
Препускаха, преходили жарта
Онези незабравящи се спомени
Като коне към своята свобода
От своя властелин, без жал изгонени.
И крачат гордо, миналите дни
Във кръглия фонтан, на самотата,
Дванайсет човки спускащи води
Са лебедите черни, на тъгата!
От всякъде е непрогледен дим
И лутащи се сенки в неведение,
В душите сал се виждаха следи
Към пътя, на човешкото спасение.
На фронта, след пожара изгоря

Сърцето ми, оставено в задруга

Със нечия изстрадала душа

А тялото ми... гаснеше при друга!

Чат....

Животът днес приличаше на чат,
Запълнен със безброй различни прякори,
Подреждаш ги - познат до непознат
Далече от колонката 'приятели'!

Понякога, протягаха ръце,
Зовяха помощ, без да са раними,
Маскирани неистово добре
Зад чужди имена и псевдоними...

И ти им вярваш! Вярвах им и аз
Предлагаш в дар и втората си риза,
Вечерята споделяш между вас
А те мълчат... ядат и се облизват!

Когато плачат, ти си им утеха,
В безсънни нощи, ти си им прозорец,

А щом заплачеше - те ти се смеха

И сочеха те с пръст - като виновник!

Животът днес, приличаше на чат

Със прякори и думи разпиляни,

и търсиш ли приятел, в този свят

ти игнорират ника, със забрани!

The Black Dahlia

Пропусна черен цвят във моите мисли,

Покълна в самотата, нежелана,

Във тихото на думите разлистна

Подхранена с кръвта от всяка рана.

Сля корени със празните ми вени

И тръгна към сърцето ми, на сила,

Но твоите листа - окървавени

Подказваха, че ти си ме убила.

Напуканата плоча над живялия

Затваряше светът му, под мотива...

Че цъфналата вчера, черна далия

Ще бъде между живите... щастлива!

Реколта

Не влизай във обраната градина,
не късай и последните листа,
спомни си за живота който мина -
Следите му са още по пръстта.

Не смей се на това че няма нищо,
че има само пепел и земя.

И нека днес, отново и начисто
да пуснем пак онези семена.

Не искаш ли отново да порасне
това, което беше вътре в нас,
че раните, които не зарастват,
ще носим до последния си час.

И щом веднъж животът се усмихне,
Усмихвай се, усмихвай се и ти.

И туй което сяхме, ще поникне,

Ще върже и ще почне да цъфти!:)

Поезия на хиляди години

Поезия на хиляди години
шептяха трите градски езера,
По сивите алеи вървяха хора
кат ангели из райските градини
и махаха блажено със крила.

А там във огледалната вода
се плъзгаха красиви силуети,
запяли Андерсеновата песен
за лебеди събудили мечта
в душата на забравени поети.

По пейките мълчанието шепне
в ухото на замислил се художник
заклещил палец в старата палитра,
Една душа опънала триножник
рисуваше крила за да политне.

И там, заспал до цъфналите лилии
с угаснали прозорци, свит в тъма
един дворец от Шекспирови призраци,
О, Елсинор, къде сега е Клавдий,
Офелия и Хамлет и смъртта.

Поезия на хиляди години
шептеше днес във моята душа
със силата на вятър непрестанен,
понесъл ме из райските градини
край приказните градски езера.

10.01.2008 , Копенхаген, Дания

Несъвместимо

.....
Този свят е гарван черен.

Любовта е пеперуда.

Беше трудно, да си верен

В грешната заблуда.

Щом ти кацне на ръката

Пеперудата избира

С Красотата на крилата

да хипнотизира.

И заспал, усещаш мрежа

Да притяга и сърцето

И така си се изнежил,

Чувствайки... летиш в небето.

Но когато на високо

сам, течение те влачи

чуваш грозно от дървото

Гарванът да грачи

И докато падаш, зверски
Тъй красивите крила
Са сменени с други - черни,
Черни бляскави пера.
Няма кой да ги погали
Нежните ти две ръце.
Кръв по пръстите ти пари -
Някой ги кълве!
Вечна гонка. Силуети
Ту в реалност... ту в заблуда,
И дълбоко, там в сърцето
Гарван гони... пеперуда!

Огън в кръвта..

...посветено... на моята противоотрова...!

Стисках длани сковани от злоба

Вътре в мен се получи инфекция

Любовта, любовта е отрова

А омразата беше инжекция...

Дишам спомени. Дим разпиляли

Са гърдите ми..Колко болеше,

Някой сипваше, огън в кръвта ми

И сърцето ми... просто гореше.

Щипе раната в допир с иглата,

Сякаш чувстваше, че ще здравее,

и в момента във който сестрата

от лекарството силно, разлее

нови рани във мен се отваряха

И гърдите ми... дим разпиляли!

Сякаш вътре във мен се каляваха

До червено нагрети кинжали...

Стисках длани. И стисках със злоба

Във кръвта ми течеше на сила

Любовта... Любовта е отрова

Щом омразата бе победила!

От където започва мрак..!

От твоята врата започва мрака,
Червена точка.. щракаща запалка!
Единствената светлинка заплака
В окото на разбитата ключалка..

Ръката се пързала по перваза
достигайки изсъхнали цветя.
Бодлите от преместената ваза!
Стъблото. Мракът. Тъмните стъкла...

И слизане. Незнайно. По наслука
Докато стигнеш входната врата,
Не се чуди! Че тя изглежда друга
Погледната от другата страна!

Когато я отвориш, ще е вечер..
Ще бъде тъмна вечер - като в рог

По-близо си отколкото далече

До твоята изгубена любов!

Не си изгубен...Не, не си изгубен

Дори когато, се обърнеш пак

Ще сигнеш до вратата. Щом си влюбен

От нейната врата започва мрак!

Казан за чугунени погледи

посветено...

Трепереха ръцете на лъжите й, Очите я боляха от видения. Последната съставка във лъжицата Клатушкат се очите на ранения... Превързаните рани запрозираха В червено! Във болезнено червено, А дупката във лявото на ризата Издаваше - сърцето е ранено! Лъжите й, забъркаха отварата, Очите му... В отварата бълбукат, И мънички мехурчета отваряха Устите си - преди да се изпукат! Две празни дупки зеят под веждите му, В червеното! Във празното червено, Извираха... извираха сълзите му, Издаваха - сърцето е ранено! Той даде си очите - за отварата, И зрението даде, да усети Отново любовта, онази старата Възпявана от старите поети, Отново любовта, която нямаше И никога не можеше да има! А даваше, а даваше, а даваше, Но без да взима... нищичко да взима! Отново любовта, но като приказка, Изящна, жарка, светла, несравнима! Разказана, усетена и истинска... Невидима любов... необозрима! А вещицата бъркаше с лъжицата Отварата... поискана в мечтите му, Да види любовта... дори в тъмницата, Не трябваша... не трябваша очите му..! Облиза устни, в своята наслада Отварата изпи... и бе готов! Сърцето му! Сърцето му е клада, А вещица е старата любов!

Body of Lies

Кървят ръце. На всеки следващ гост

Пребродил двата бряга, в две души,

Където любовта, е въжен мост

Изплетен от безчувствени лъжи.

Те ходят. По изгнилите дъски

Ръцете им кървят... оставят белези,

Въжетата протъркали пръсти

Държаци от омразата - във себе си!

Очите им пропадат, в пропастта,

Сълзите им, прииждаха с реката...

А болката - вълна подир вълна

Се удряше и пръскаше - в сърцата!

Клатушкат се възетата. И дни

Които те държаха във ръце.

Проскърцваха изгнилите дъски...

Вълните се разпръскваха и те.

Когато любовта, е възен мост,

Въпросът е - дали ще издържи?

И без да знае, всеки следващ гост

Минаваше през мрежа от лъжи!

Просяк

Вдъхновено от стих на М.Лермонтов 'Просяк'..."Ниции"

"Пред порти на света обител
очаквал просяк подаяние,
съсухрен и със сетни сили
от жажда, глад и от страдание.

И молел сал за къшей хляб,
със взор измъчен и печален,
но камък, наместо комат
в ръката някой му оставил.

С горчива мъка и сълзи
така измолвах любовта ти ;
и в мен най-светлите мечти
така навеки ти предаде!"

Един държи, в ръцете си надеждата...

Но друг държи в ръцете си, пари!

Надеждата е нещо, относително...

И има ли надежда? Може би?

Един е с дрехи хубави, и лъскави...

Но друг - облякъл дрипи, те зове!

Доспехите....са толкова изкуствени

Когато дойде време...за мъже!

Един ти носи, 300 рози цъфнали....

Но друг ти носи...някакъв трендафил!

И първият...те мислеше за бъдеще!

А втория си мислеше....че сгафил!

Един ти се обрича...във любезности...

А другият - сами до крайност ти се врича!

И първият....те искаше до себе си...

Но вторият....наистина обича!

Един държи в ръцете си и носи...

А другият - го носеха мечтите му...

И другият...не искаше да проси...

Но толкова те просеха..... сълзите му....

ПОСВЕТЕНО

от сърце!

В една мъничка стая, чувам плач.

Стените са издраскани със нокти.

Налей ми вино... моя тиха страст

И засвири, онези тъжни ноти...

Свири за да усетя, как преди,

В началото на буйната ми младост,

Една ръка ръката ми държи...

И вътре във душата... има радост...

Свири за да си спомня, полунощ

И блесналите лагерни огънове

От сълзите на смелия Гаврош...

... до кладите... във адските дворове!

Под тъмните одежди на монаси,

Носи ме на гърдите... като кръст...

Раздай ме като хляб... на сиромаси

Преди да ме заровиш... с влажна пръст...

Свири! И ако свириш, ще ме има,

За хората... които толкоз тача...

За майка... за баща... и за любима..

В една мъничка стая... още плача!

ПС.....

За Хората, Любовта и Птиците!

"Трудността на борбата привлича упорития характер" М.Ю.Лермонтов

И хората са всъщност странни птици

Които се допират във бодила..

И въпреки, че и кръвта изтича..

Те пак и пак натискат... с всичка сила.

Понякога летяха неуморно

Край облаците пухкави... кръжаха -

Но винаги се връщаха повторно,

В гнездото, под онази родна стряха!

Не лесното, а трудното привлича

Когато болка, вените полази...

Дори и този, който все обича

Понякога започваше да мрази...

Без думи проговорили и крясъка

във хорските уши, ще бъде песен,

и камъка... стоял за дълго в пясъка

започваше да хваща само плесен!

Но птиците и хората са битници,

Сменили своя поглед и копнеж...

За птиците - то хората са скитници

Които няма как да разбереш!

Но трудното, по дяволски привличаше

И птиците... и хората и все!

И които мрази... всъщност пак обичаше..

Но без да може... сам да разбере!

Часовете

=====

Поглеждаш ледения мрак

посял в очите мъртво цвете,

една сълза започва пак

да разговаря с часовете.

Една сълза не беше знак

за самотата на героя

прекراчил родния си праг

в ковчег. Фатално свършил боя

и

върху ледената гръд

ръцете стискат мъртво цвете

дори една сълзица, Смърт

да ни разкажат, часовете...

... в часовниковите очи

сменили своята зеница

със две разплакани очи

в лицето на сама вдовица!

Открито

Как искам днес преди да кажа сбогом,
Преди да те оставя да напуснеш
Преди в очите да говори болката
Да те попитам първо: "Как се чувстваш?"

Отмина цяла вечност с празно време,
Изпълнено с следите от раздяла,
От мен какво остана, и от тебе -
Осъдени души, с надежда вяла.

Кафетата в града работят още,
И стъклените маси са прикрили,
Че чашите с кафе - припомнят нощи
Които двама с тебе сме ги пили.

По улиците нямаше посоки,

Бетоните площади с парфюми

В понесени от спомените ноти

За края ми говореха без думи.

И искам днес, преди да кажа сбогом,

Преди за теб да спра да съществувам,

Да кажа, че не искам и не мога

Със теб любов, така да се сбогувам!

Следи от болка - стр. 3
Колко... - стр. 5
Чо_Вечност - стр. 7
21 часа - стр. 9
Спомените си отиват - стр. 11
Черната клавиатура - стр. 13
...за Нея - стр. 15
Първоаприлско - стр. 17
Брегове - стр. 19
Магьосничество - стр. 21
ВЪРТЕЛИВО - стр. 23
Клинописно - стр. 25
КОГАТО СИ ОТИДА ЩЕ ВАЛИ! - стр. 27
Пясъчните Замъци - стр. 29
Ти - стр. 31
ГЛАСЪТ ЕХО в дъжд - стр. 33
СЪРЦЕТО НА РОЗАТА - стр. 35
Вечност. Ти! - стр. 37
REFLECTION - стр. 40
Птиците умираха сами - стр. 42
Полудял - стр. 43
Храм - стр. 45
В Другата и ти! Сърце изгубил..... - стр. 46
Чат.... - стр. 48
The Black Dahlia - стр. 50
Реколта - стр. 52
Поезия на хиляди години - стр. 54
Несъвместимо - стр. 56
Огън в кръвта.. - стр. 58
От където започва мрак..! - стр. 60
Казан за чугунени погледи - стр. 62
Body of Lies - стр. 63
Просяк - стр. 66

от сърце! - стр. 70

За Хората, Любовта и Птиците! - стр. 73

Часовете - стр. 76

Открито - стр. 79